

JENNIFER L.
ARMENTROUT

ISPÎTĂ

PRIMUL VOLUM AL SERIEI *WICKED*

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

Capitolul unu

AVEAM BROBOANE DE TRANSPIRAȚIE PE FRUNTE. ȘUVIȚE DIN părul roșcat mi se lipeau de gât. Îmi simțeam picioarele de parcă eram în saună. Eram sigură că între sâni aveam o cascadă de transpirație, și doar asta era suficient să îmi plaseze dispoziția undeva între pofta de a pălmuî pe cineva și de a-l împinge în fața unui troleibuz. Era o căldură atât de umedă și de lipicioasă, încât chiar începeam să cred că New Orleans era unul dintre cele șapte cercuri ale iadului, iar terasa Palace Café era poarta de intrare! Sau sala de așteptare.

O picătură mare de transpirație mi-a alunecat de pe vârful nasului pe cursul intitulat *Filosofia omului*, lăsând un cerc umed în mijlocul paragrafului pe care abia îl vedeam prin perdeaua de sudoare care mă orbea. Mereu am avut impresia că din titlul cursului meu lipsea ceva. Ar fi trebuit să fie *Filosofia UNUI om*. Dar, hei, nu așa mergeau lucrurile la Loyola!

Măsuța s-a zgâlțâit când o cafea cu gheață a fost trântită chiar în fața manualului meu.

— Pentru tine!

M-am uitat speriată pe deasupra ochelarilor de soare și am simțit că îmi lasă gura apă, de parcă eram unul dintre câinii lui

Pavlov. Valerie Adrioux s-a prăvălit pe scaunul din fața mea, cu mâna încheștată pe paharul cu cafea cu gheață. Un amestec de moștenire spaniolă și africană, Val avea o piele absolut minunată, o nuanță perfectă de ciocolatiu, și arăta *super* în nuanțe de portocaliu-aprins, albastru, roz, precum și în orice altă culoare bizară din curcubeu.

Acum, de exemplu, purta un maiou portocaliu care sfida gravitația, un colier mov, iar când m-am uitat în jos, am văzut o fustă largă, turcoaz. Arăta de parcă tocmai ieșise dintr-un catalog cu haine în stil *urban chic*. Eu, una, însă, dacă purtam orice altă culoare în afară de negru, cafeniu sau gri, arătam de parcă scăpasem de la balamuc. M-am îndreptat pe scaun, ignorând felul în care coapsele mi se lipiseră de el, și am dus degetele curbate spre cafeaua cu gheață.

— Dă-mi-o!

Val a ridicat o sprânceană. În lumina soarelui, părul ei avea o nuanță de castaniu-roșcat. Drăguț! Al meu arăta ca o mașină de pompieri. Ceva de speriat! Indiferent de nivelul de umiditate, capul ei plin de bucle spiralate arăta super! Cum spuneam, drăguț! Între aprilie și noiembrie, onduleul din părul meu devenea leneș și se transforma într-un val creț. Cum spuneam, de-a dreptul de speriat!

Uneori, îmi doream să o urăsc.

— N-ar trebui să adaugi ceva? m-a întrebat ea.

Era unul dintre momentele acelea.

— Dă-mi-o, scumpa mea? am adăugat.

A zâmbit.

— Mai încearcă!

— Mulțumesc?

Mi-am fluturat degetele spre cafea. A clătinat din cap. Mi-am lăsat mâinile în poală, cu un oftat obosit.

— Vrei să îmi dai un indiciu despre ce ai vrea să auzi?
Joacă-te de-a cald, rece sau ceva!

— Deși, în general, îmi place jocul ăla, o să zic pas!

Mi-a zâmbit larg și a ridicat cafeaua cu gheață care stătea între noi.

— Răspunsul corect ar fi fost „Te iubesc atât de mult pentru că mi-ai adus cafea cu gheață, că aș face orice pentru tine”.

A ridicat din sprâncene, care parcă i-au dansat pe frunte.

— Da, sună destul de... exact!

Am râs, lăsându-mă pe spătarul scaunului, și mi-am întins picioarele pe locul gol din stânga mea, să îmi întind mușchii. Probabil motivul pentru care transpiram atât de mult era că purtam bocanci cu șireturi, care se terminau chiar sub genunchi, și erau cam două sute de grade. Dar lucram în seara aceea, iar șlapii chiar nu erau potriviți pentru treaba pe care o aveam de făcut sau pentru a ascunde cele necesare să îmi fac treaba de care spun.

— Știi că pot să-ți trag un șut în fund și să îți iau cafeaua, nu?

Val și-a scos în afară buza de jos.

— Asta nu e drăguț, Ivy!

I-am zâmbit.

— Totuși, e adevărat! Pot să îți trag un șut în stil ninja, până pe Canal Street.

— Poate, dar nu vei face niciodată așa ceva, pentru că sunt cea mai bună prietenă a ta, a zis ea cu un alt zâmbet larg, și avea dreptate. Bun, ce vreau eu nu e mare lucru!

Și-a apropiat de gură paiul care ieșea din cafea, gest care m-a făcut să gem.

— Chiar nu e!

— Ce vrei?

Al doilea geamăt al meu s-a pierdut în gălăgia făcută de trecătorii din preajma cafenelei și de sirenele care, cel mai probabil, se îndreptau spre Cartier. Val a ridicat din umeri.

— Am o întâlnire sâmbătă seara, una sexy. Mă rog, sper să fie una sexy, doar că Daniel m-a pus de serviciu în Cartier, deci...

— Deci, lasă-mă să ghicesc!

M-am lăsat pe spate și mi-am încrucișat brațele pe spătarul scaunului. Nu era chiar cea mai confortabilă poziție, dar mă ajuta să mă aerisesc.

— Vrei să îți preiau schimbul din Cartier... într-o seară de sâmbătă? În septembrie, când e plin de turiști?

Capul ei a mimat un *da* plin de entuziasm.

— Te rog! Te rog frumos!

Val a agitat un pic cafeaua, iar cuburile de gheață au zornăit ademenitor în paharul din plastic.

— Te rog?

Privirea mi s-a mutat de la fața ei plină de speranță la cafea și a rămas acolo.

— Sigur! De ce nu? Nu că eu aș avea vreo întâlnire sexy.

— Daaa!

Fericită, a împins cafeaua spre mine, iar eu am luat-o din aer, cu o jumătate de secundă înainte să-i dea drumul. O clipă mai târziu, beam mulțumită, transpusă complet într-un rai răcoros și plin de cofeină.

— Știi, a început ea, punându-și coatele pe masă, ai putea avea o întâlnire sexy, dacă ai ieși la vreo întâlnire, măcar din an în Paști.

Am ignorat comentariul și am continuat să beau.

— Ești foarte drăguță, chiar și cu tot părul ăla! a zis și a gestulat cu mâna spre capul meu, de parcă nu știam că arăt ca un bețișor de ureche cu părul meu pe scăfârlia lui. Și ai țâțe foarte faine, și un fund care imploră să fie pipăit. Categorical, mi-aș pune-o cu tine!

Am continuat s-o ignor, însă am început să simt o durere constantă undeva, în spatele ochilor. Chiar trebuia s-o las mai moale cu cafeaua, dar era al naibii de bună!

— Măcar îți plac băieții, Ivy? Știi, eu mă descurc în ambele direcții și sunt mai mult decât dispusă să ajut o fată.

Am dat ochii peste cap și m-am strâmbat imediat. Apoi am lăsat jos cafeaua și mi-am dus palma la frunte.

— Uau!

Val a pufnit în râs.

— Îmi plac băieții! am mormăit, iar senzația că mă împungea un ac a dispărut. Și putem să nu vorbim despre băieți, și despre cum e să treci de la un sex la altul, și despre cum să mă ajuți? Deoarece conversația asta o să ducă la lipsa de orgasme din viața mea și la nevoia de a mi-o pune cu vreun tip oarecare, și chiar nu am chef să vorbesc despre asta.

— Atunci despre ce vrei să vorbești?

Mi-am ațintit privirea asupra ei și am luat încet o înghițitură de cafea.

— Tu cum de nu transpiri?

Val a dat capul pe spate și a râs atât de tare, încât doi bătrâni cu borsete asortate care treceau pe acolo s-au uitat spre ea.

— Scumpo, sunt născută și crescută în Louisiana! Familia mea se trage din coloniștii francezi...

— Bla, bla, bla! Asta înseamnă cumva că ai vreo abilitate magică, una care te face rezistentă la căldură, în timp ce eu mă înec în propria duhoare?

— Poți scoate o față din nord, dar nu poți scoate nordul din ea.

Am pufnit. Era adevărat! Cu trei ani în urmă, mă mutasem în New Orleans din nordul Virginiei, dar tot nu mă adaptasem la vreme.

— Știi ce aș face în clipa asta pentru un vortex polar?

— Nu sex, asta e sigur!

I-am arătat degetul mijlociu. Sincer, nici măcar nu știam de ce luam zilnic contraceptivele. Am presupus că era un obicei rămas din vremea când chiar conta. Val a chicotit și s-a rezemat de masă, ochii ei căprui trecând peste cartea mea de filosofie.

— Pur și simplu, nu înțeleg de ce te duci la facultate.

— De ce nu?

Expresia ei dădea de înțeles că o parte din celulele creierului meu fuseseră arse de soare.

— Deja ai un job, și încă unul extraordinar de bine plătit, nu ai nevoie de încă unul, cum se întâmplă în cazul altora. Nu ne bucurăm de o grămadă de beneficii și probabil că avem cea mai mică speranță de viață a unui job care nu implică parașutism fără parașută, dar asta e un alt motiv să nu îți pierzi vremea cu rahatul ăla.

Răspunsul meu a fost o ridicare din umeri. Sinceră să fiu, nici nu știam de ce începusem să merg la Loyola, cu un an în urmă. Poate din plictiseală. Poate din nevoia ciudată de a face ce făceau cei mai mulți la 21 de ani. Sau poate că era ceva mai profund de atât, dar, indiferent ce era acel *ceva*, hotărâsem să mă înscriu la sociologie, cu o specializare în psihologie. Cochetam cu ideea de a fi asistent social, deoarece știam că pot să fac ambele joburi, dacă voiam. Poate că avea legătură cu ce se întâmplase cu...

Am întrerupt gândul însă. Nu aveam de ce să îmi amintesc de așa ceva în ziua aceea sau în oricare altă zi. Trecutul era trecut, mort și îngropat cu toată familia mea. În ciuda căldurii toride, m-am înfiorat. Totuși, Val avea dreptate. Speranța noastră de viață putea fi brutal de mică. Din luna mai, pierduserăm trei membri ai Ordinului – Cora Howard, 26 de ani. Omorâtă pe Royal, cu gâtul frânt. Vincent Carmack, 29 de ani. Își găsisese sfârșitul pe Bourbon, cu gâtul tăiat. Și Shari Jordan, 35 de ani, omorâtă cu trei săptămâni în urmă, tot cu gâtul frânt. Fusesse găsită în cartierul depozitelor. Moartea era ceva obișnuit, dar trei morți în ultimele cinci luni ne îngrijorau pe toți.

— Te simți bine? m-a întrebat îngrijorată Val, cu capul aplecat într-o parte.

— Da!

Privirea mea a urmărit troleibuzul care trecea pe acolo.

— Lucrezi diseară, nu?

— Poți fi sigură.

Întorcându-se dinspre masă, a bătut din palme și le-a frecat una de alta.

— Punem un pariu amical?

— Pe?

Zâmbetul ei s-a transformat într-un rânjel diabolic.

— Cine omoară mai mulți până la unu dimineața.

Un bătrân care își târâia picioarele pe lângă masa noastră i-a aruncat lui Val o privire ciudată, apoi a iuțit pasul, dar adevărul era că oamenii auzeau rahaturi încă și mai ciudate pe străzile din New Orleans, mai ales când erai la câteva străzi de Cartierul Francez.

— S-a făcut!

Mi-am terminat cafeaua.

— Stai! Ce-mi iese când câștig?

— *Dacă* o să câștigi! m-a corectat ea. Îți aduc cafea cu gheață timp de o săptămână. Iar dacă câștig eu, faci...

Vocea ei s-a stins, mijind ochii.

— Uite, uite, uite!

A făcut semn cu bărbia. Încruntându-mă, m-am răsucit și am văzut imediat la ce se referea. Am inspirat scurt și mi-am îndoit piciorul drept, astfel încât gheata să îmi fie mai aproape de mână. Nu aveai cum s-o ratezi pe puicuță. Pentru cei mai mulți oameni, adică 99 la sută dintre ei, femeia în rochie lungă, vaporosă, care trecea pe Canal Street, părea un om obișnuit. Poate o turistă. Sau poate o localnică ieșită la cumpărături, într-o după-amiază de miercuri. Dar eu și Val nu eram ca majoritatea oamenilor. La naștere, ni se spusese tot felul de bazonii care să ne protejeze de farmece. În plus, vedeam ceea ce majoritatea oamenilor nu vedeau.

Monstrul din spatele fațadei. Ființa aceea era unul dintre cele mai mortale lucruri cunoscute de om și fusese așa încă de la începuturi. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii. Nu se știe din ce motiv, rasa ei era sensibilă la lumina soarelui. Ochii lor aveau cea mai deschisă nuanță de albastru, una aproape lipsită de culoare. Dar, folosind farmecele, o magie neagră, puteau să aleagă ce vedeau oamenii, astfel că aveau o diversitate de trăsături fizice, forme și mărimi. Aceasta era blondă, înaltă și zveltă, cu un aer aproape fragil, dar înfățișarea ei era extrem de înșelătoare!

Niciun om sau animal din această lume nu era mai puternic sau mai rapid, iar abilitățile lor atingeau toată gama, de la telechinezie la aprinderea celor mai agresive focuri, pocnind din degete. Totuși, cea mai periculoasă armă pe care o aveau la

dispoziție era capacitatea de a-i supune pe muritori, de a și-i face sclavi. Elfii aveau nevoie de oameni. Să se hrănească din muritori era singurul mod de a-și încetini procesul de îmbătrânire, până la o speranță de viață care rivaliza cu nemurirea. Fără oameni, ar fi îmbătrânit și ar fi murit exact la fel ca noi.

Uneori, se jucau cu victimele lor, hrănindu-se din ele luni la rând, dacă nu chiar ani, până când mai rămânea din ele doar o piele uscată. Când făceau asta, otrăveau corpul și mintea omenească, transformându-le în ceva la fel de periculos și de imprevizibil precum elfii. Dar uneori își măcelăreau direct victimele. Oamenii ca mine și ca Val nu ar fi fost apărați de asta la naștere, dar, cu secole în urmă, fusese descoperită cea mai simplă și mai micuță chestie care le anula abilitățile de a ne manipula.

Nimic nu era mai neașteptat de tare ca un trifoi cu patru foi.

Toți membrii Ordinului aveau câte unul. Val avea un trifoi cu patru foi închis în brățară. Eu îl purtam pe al meu în medalionul cu ochi-de-tigru al lăntîșorului. Îl purtam chiar și acasă, când făceam duș sau dormeam, pentru că învățasem pe pielea mea că niciun loc nu e sută la sută sigur, dacă nu ai un trifoi la tine. Faptul că vedeam prin farmecele care le permiteau elfilor să se integreze ne-a ajutat să îi detectăm și să îi putem vâna. Adevăratele lor forme erau nu doar frumoase, ci și... tulburătoare. Piele argintie, asemănătoare cu nitrogenul lichid și incredibil de mătăsoasă. Frumusețea lor era ciudat de perfectă, cu pomeți înalți, osoși, buze pline și ochi ridicați la colțurile exterioare. Totul la forma lor adevărată era înfiorător de seducător, într-un fel care făcea să nu îți vină să-ți mai iei ochii de la ei. Singurul lucru pe care basmele și legendele îl nimeriseră erau urechile ușor ascuțite.

— Elful dracului! a mormăit Val.

Exact ce simțeam și eu, de când îmi luaseră totul. Nu o dată, ci de două ori, și îi uram cu pasiunea a zece mii de sori arzători. În afară de urechi, elfii nu semănau deloc cu felul în care îi prezenta Disney sau cu cei despre care povestise Shakespeare, și, la fel ca toate rudele lor îndepărtate, nu erau de pe lumea asta. Cu mult, mult timp în urmă, elfii descoperiseră o cale de a trece prin spațiul care separă lumea muritorilor de a lor, cunoscută sub numele de Lumea de Dincolo. Regatele de vară și de iarnă, dacă existaseră vreodată, fuseseră dizolvate, iar acum era o singură adunare gigantică și care avea un singur scop înfricoșător, cât se poate de tipic.

Voiau să pună mâna pe lumea muritorilor.

Sarcina noastră era să îi trimitem înapoi în Lumea de Dincolo. Sau să îi omorâm. Oricare dintre metode se dovedea mai rapidă. Problema era că niciuna nu putea fi ușor de îndeplinit, iar ei se infiltraseră în absolut fiecare aspect al vieții muritorilor. Când elful a trecut pe lângă masa noastră, Val i-a zâmbit, toată numai inocență prietenoasă, iar el i-a întors un zâmbet încordat, neavând habar că vedem prin el.

Val s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

— Țsta e al meu!

Mi-am închis cartea.

— Nu e corect!

— Eu l-am văzut prima!

Zicând acestea, s-a ridicat, trecându-și mâna peste cureaua lată din piele pe care o purta la fustă.

— Ne vedem mai târziu! Oh și, serios, mulțumesc pentru seara de sâmbătă! a adăugat, întorcându-se spre mine. Eu o să mi-o pun, iar tu o să poți trăi prin mine.

Am râs și mi-am vârât cartea în geantă.

— Mulțumesc!

— Mereu mă gândesc la alții! Pace!

Rotindu-se, a ocolit ușor o altă masă și a dispărut în mulțimea de oameni care umplea trotuarul. Val avea să îl ajungă pe elf și să îl atragă într-un loc unde putea să scape ușor de el, fără ca populația să asiste la ceea ce probabil ar fi părut o crimă cu sânge-rece. Lucrurile deveneau repede foarte neplăcute când un om neștiutor dădea peste așa ceva. În afară de muritorii pe care elfii îi țineau prin preajmă dintr-o grămadă de motive abjecte, cei mai mulți oameni habar n-aveau că elfii erau cât se poate de reali, deși erau peste tot. Iar în orașe precum New Orleans, unde o grămadă de ciudați puteau trece neobservați fără nicio problemă, erau o adevărată plagă.

Când am ridicat privirea și m-am uitat la palmierii care se legănau, m-am întrebat cum ar fi să fiu ca toți cei care se plimbau pe stradă. Mă rog, să trăiesc într-o binecuvântată ignoranță. Dacă m-aș fi născut în oricare altă familie decât cea din care făceam parte, foarte multe lucruri ar fi fost diferite. Probabil că în primăvară aș fi absolvit școala. Aș fi avut un grup mare de prieteni, în care probabil că ne-ar fi unit amintirile, nu secretele. Poate că aș fi avut chiar – *oh* – un iubit.

Iubit!

Îndată, strada aglomerată pe care eram s-a estompat. Eram doar eu și... Doamne, după trei ani, încă mă durea chiar și să mă gândesc la Shaun, și nu era nevoie de niciun efort să îmi închipui ochii aceia căprui, expresivi! Unele detalii începeau să se șteargă, imaginea feței lui începuse să se înceteșeze, dar durerea era la fel.

O sămânță de tristețe s-a prins adânc înlăuntrul meu, dar am ignorat-o cu disperare. Ce spunea mama? Nu mama mea

adevărată. Eram prea mică atunci când fusese ucisă pentru a-mi aminti ceva despre ea. Mama mea adoptivă – Holly – spunea adesea că, dacă visurile ar fi pești, toți am arunca plasele. Era un citat pe care îl luase din vreo carte; în traducere liberă, nu avea rost să-ți pierzi vremea cu visurile.

Cel puțin, așa îl înțelegeam eu.

Nu că nu înțelegeam ce importanță are jobul meu, *datoria mea*. Faptul că făceam parte din Ordin, o organizație vastă, care avea cunoștințe ce fuseseră transmise în familii din generație în generație, însemna că viața mea era mai importantă decât a majorității.

Cel puțin, așa se spunea.

Fiecare dintre noi era marcat cu un simbol care însemna că facem parte din Ordin, un tatuaj care reprezenta trei spirale împletite, amintind de un desen preceltic. Totuși, al nostru avea trei linii drepte sub el. Fusese adoptat ca simbol al libertății Ordinului. Libertatea de a trăi fără teamă. Libertatea de a alege. Libertatea de a prospera. Al meu era lângă osul iliac. Niciunul dintre noi nu îl avea într-o zonă vizibilă pentru muritori sau elfi.

Așadar, *era* important ce făceam cu viața mea. Am înțeles asta. Ordinul *era* familia mea. Și nu regretam nimic din ce fusem nevoită să fac sau la ce renunșasem. Chiar dacă cei mai mulți oameni habar n-aveau ce făceam eu și Ordinul, chiar mă ocupam de ceva de mare însemnătate. Salvam vieți.

Iar când voiam, eram o ninja dată naibii!

Asta mi-a adus un zâmbet pe buze.

Mi-am atârnat, așadar, rucsacul pe umăr, am luat cafeaua cu gheață și m-am ridicat în picioare. Era timpul să merg la treabă.